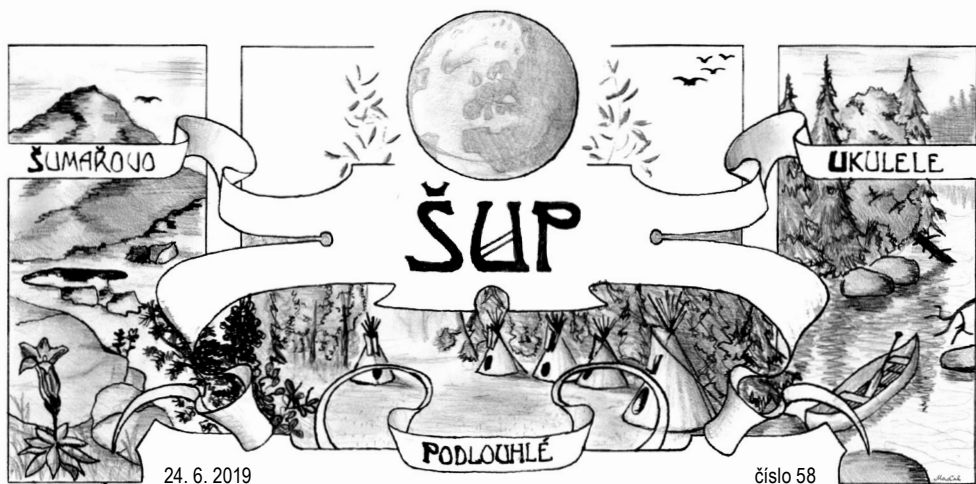

Obsah

Kronika

Družinová výprava SkoRo	3
Schůzka SkoRo	3
Podzimní voda – Berounka	4
Podzimní sraz	7
Turnaj v Bangu	8
Podzimní tábor	9
Družinovka Kamzíků – listopad ...	12
Družinovka Tygrů – listopad	13
Guláš Mikuláš	14
Zimní tábor – Kašperské Hory	15
Družinovka Kamzíků – leden	16
Pololetní výprava Desná	18
Družinovka Kamzíků do Bojova ...	20
Družinovka Tygrů – březen	20
Otevírání studánek	21
Družinovka Tygrů – Petráška	23
Velikonoční puťák	24
Velikonoční puťák – komiks	27

Ze ŠUPLíku

Ze starých kronik: Studánky 1993. ... 28

Komiks Příběhy z Paseky

Parlez-vous Français? 31

Bublina

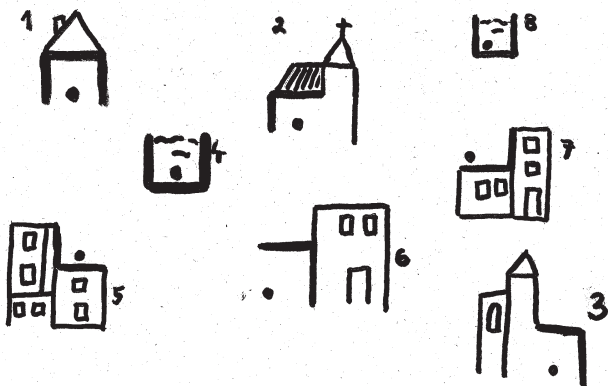
Napiš svou bublinu

Své návrhy textu do bubliny odevzdejte rádcí.
Nejvtipnější hláška (dle redakce) bude otištěna.

Šifry

Šifry pro začínající šifrátory. Řešením je vždy jednoslovné heslo.

Vanda

POLOOSTROV
SPÍČÍ PES
RUČE
VĚŘÍM TOBĚ
TRÁVA
STRASTIPLNÝ
JE TVŮJ TÁTA

Nápověda:

A=Z

B=Y

Nat

Družinová výprava SkoRo

8. 9. 2018

Sešli jsme se ráno na Smíchovském nádraží. Přišli tam Vanda, Kiki, Oliver, 100nožka a já. Šimon a Pedro čekali na nádraží v Srbsku. Chodili jsme okolo různých lomů a hledali vlez do štoly. Po chvílce si 100nožka vzpomněla, že existuje a ví o jednom jistém vchodu. Tak jsme tam šli a byl tam mega moc hluboký příkop – tak proč tam neslézt, že jo? :) Tak jsme tam lezli a Vandička si to vesele sjela po zadku a k ní jsem se připojila i já a další. Poté, co jsme dorazili dolů, co se nestalo?! Ach neee!!! Vchod je zabetonován, takže jsme lezli znovu nahoru. Byla to cesta náročná a tvrdá, ale zvládli jsme to! Ach ano!!

Tak jsme razili dále a potkali... Malou Ameriku. :) Byla tam voda... Hmmm. Týpan se tam koupal... Hmmm. Oliver věděl o díře pod stromem... Hmmm. V té díře byla jeskyně... Hmmm. Poté se kluci snažili zbořit zeď vyhořelého baráku... Hmmm.

Šli jsme dál a objevili další štoly... Hmmm. Tato byla ovšem dlouhá, tak jsme tam šli objevovat... Objevili jsme igelit. :) Prošli jsme až na konec štoly a vyšli zřejmě u něčího bydliště – bylo tam hodně pitné vody ve flaškách a jisté suroviny na vaření. Šli jsme a došli jsme ke Karlštejnu na vlak. Tím skončila tato výprava a i tento příběh. (Berte s lehkým humorem.)

Mrkev

Schůzka SkoRo

19. 9. 2018

Ne, že by se tam dělo něco extra výjimečného, ale proč také jednou nepodat zprávu z průběhu pražských schůzek. Na té dnešní byla pro Skokany a Rosničky (ty ale nepřišly) na Folimance připravena soutěž: po dvojicích běhali po okolí a snažili se získat co nejvíc bodů za různé úkoly. Měli například vyfotit originální fotky se svými „miniaturami“, nebo najít co nejvíc lamp, jejichž číslo je dělitelné třemi. Dalším úkolem bylo opsat si slova z nápisů, kolem kterých procházeli, a spojit je do nových originálních významů. Ukázky výtvorů viz vpravo.

Posledním úkolem bylo směnit propisku za co nejzajímavější věc. Úspěšní byli pouze Robin s Teem, kteří asi na čtvrtý pokus konečně narazili na někoho ochot-

ného směřovat: jakási paní zrovna vycházející z večerky jim za propisku dala mléčnou rýži, kterou si právě koupila.

100nožka

ODS nevyženou předražené nájem.

Dopřejte si nejlepší nárazníky.

Oznámení o zamykání 2000 dostupných bytů každý rok.

Sportovní hala zlepšuje rovnováhu.

Není určeno pro masáž.

Poděkování patří jen ostatním.

Podzimní voda – Berounka

28.–30. 9. 2018

Pátek

V pátek ráno v 9:30 jsme se sešli na Smíchovském nádraží. Vlak, kterým jsme jeli, začínal na Hlavním nádraží a už na Smíchovském nádraží byl tak plnej, že nám průvodčí říkal, že se tam nevejdeme. Maďal ho ale přesvědčil, že se tam vejde. Tímto nacpaným vlakem jsme dojeli do Plzně, kde jsme přestoupili na osobáček do Radnice. Ve vlaku byl moc hodnej strojvedoucí, který nás vzal do kabiny. Když jsme vystoupili z vlaku, tak jsme šli asi 7 kilometrů pěšky k místu, kam ti, co jeli autem, dovezli lodě. Cestou nám vzali loďáky autem. Na lodích jsme dojeli asi 100 m a už jsme zase museli vylezat, protože tam byl nesjízdnej jez. Pak jsme jeli dál k hradu, kam se někteří z nás šli podívat. Pak byl další nesjízdnej jez. Potom jsme jeli dál k mostu, kde byl sjízdnej jez, nebo spíš je-

zík. Po nějaké době jsme našli místo na táboření. Po večeri a povídání si v zubříku neboli bobříku, jak řekl Tonda, jsme šli spát.

Vtip

Sobota

V sobotu ráno jsme se vzbudili, nasnídali, pak jsme sbalili věci do loďáků a vyrazili k lodím. Zjistili jsme, že je v jedné lodi led.

Zastávka na zřícenině hradu Libštejn

Pak jsme vyrazili na řeku a já jsem jel s Maďalem. Jeli jsme až do oběda. K obědu jsme si dali chleba a pak jsme jeli dál. Večer jsme se utábořili a k večeri jsme si dali „miláno“. Po večeri jsme seděli u ohně a Kule nám povídal, co nás čeká v neděli.

Kuba M.

Neděle

Ráno byla pěkná zima a mlha, po nějaké době ale začalo svítit sluníčko, a tak jsme vyrazili. Po chvilce jsme přijeli k místu, kde dříve bývala lanovka přes vodu, ale povodeň v roce 2002 ji odnesla. Potom jsme jeli dál. Po nějaké době byl sjízdný rozbořený jez. Potom byla svačina a jeli jsme dál. Dojeli jsme na místo, kde byl oběd a konec vody. Já a pár dalších jsme se snažili mým magnetem z harddisku vylovit něco z řeky. Nejdřív Už nahodil magnet tak, že ujížděl po proudu, a tak jsem pro něj v oblečení vběhl do vody. Tak jsme se rozhodli, že to zkusíme raději z mostu. Nic jsme neulovili, ale našli jsme tam kus železa, tak jsme ho házeli do řeky a snažili se ho vylovit. Po chvilce nás (Petru, Kubu, Kaštana a mě) Srn odvezl autem do Roztok na vlak. Vlakem jsme dojeli do Rakovníka a odtamtud autobusem na Zličín. Ostatní jeli autem do Prahy.

Vtip

Zápis od Máši

Letos panovala velká nejistota ohledně uskutečnění vodácké výpravy kvůli nedostatku vody, zvláště pak po loňských nepříznivých zkušenostech z podzimní Sázavy.

Zákruta Berounky pod zříceninou hradu Krašov

Snad poprvé jsme vzali na vodu zubříka

Nicméně se akce nakonec uskutečnila, k mé velké radosti, protože, jak asi už tušíte, já vodácké výpravy miluju. Atmosféra na podzimní řece je úžasná za každého počasí a to letošní bylo navíc přímo ukázkové.

My (já a Horác) jsme vyráželi v pátek ráno autem ke klubovně, kde jsme nabrali vesty, pádla, kanystry apod. a taky Kuleho, Paviána a Tonda. S řádně naplněným autem jsme se přesunuli do loděnice, kde jsme přibrali vlek s loděmi a z nějakého mně už neznámého důvodu jsme se tu setkali se Srnem, Ivou, Pěťou a Broukem. Po krátké debatě kudy a kam jedeme, jsme vyrazili. Cestou jsem dospávala týden a tak mi uniklo, kam jsme vlastně dojeli, ale bylo to někde poblíž Radnice, odkud šla pěšky část výpravy cestující vlakem, zatímco naše automobilová část se povalovala u řeky na sluníčku, sháněla vodu do kanystru, svačila, žvanila atd.

Kolem poledne jsme ve složení Kule, Maďal, 100nožka, Pěťa, Srn, Iva, Pavián, Už, Tonda, Brouk, Kuba B., Vtip, Kuba M., Horác, Máša vyrazili. Cíl cesty nebyl příliš jasný, ale tiše jsme předpokládali, že přespíme na našem oblíbeném místě proti Krašovu. Bylo krásně a cestou jsme se zastavili na hradě Libštejně, kde jsme si na informační tabuli přečetli hororový příběh o pomstychtivosti libštejnských a krašovských pánů, jejichž rodiny na to doplatily, jak se dá předpokládat, samým utrpením. V pozdějším odpoledni bylo poněkud chladno a větrno, a tak jsme po nabrání vo-

dy na jakémisi tábořišti zastavili na novém neznámém místě, které se ukázalo jako velmi přívětivé, s dostatkem dřeva i rovných míst na spaní. Zatímco my obyčejní, přízemní lidé bez fantasmie jsme vařili čínu, Kule prováděl něco neuvěřitelného. Stavěl totiž zubříka, kterého si v předtuše chladného a deštivého počasí jen tak pro jistotu přibalil do loďáku. A tak jsme se po večeri mohli rozvalit v teple u ohně v zubříku. Maďal hrál trochu na kytaru, ale byli jsme docela unavení, a tak jsme se celkem brzy odkulili do spacáků.

V sobotu ráno jsme po poríci naskákali do lodí a vyrazili přes jez u krásného krašovského mlýna ku hradu Krašov. Tam někteří vyrazili na obhlídku hradu, někdo svačil a někdo se povaloval na sluníčku a žvanil. Stejně jako předchozího dne nebyl příliš jasný cíl cesty a opět jsme tiše předpokládali, že přespíme na oblíbeném tábořišti na ostrově. A opět vše bylo jinak. Nakonec jsme přespali na vcelku příjemném místě kousek před Zvíkovcem. Večer jsme vedli poměrně dlouhou a složitou debatu o tom, jak a odkud budeme druhý den odjíždět, kdo kam a kdy pojedje pro auto, koho poveze, kam ho poveze a podobně. Vůbec jsem to nepochopila, ale přesto se to

nakonec povedlo. V noci byla zima a ráno jsme měli zamrzlou vodu v lodích.

Po nezbytných ranních procedurách jsme odjeli do Zvíkovce. Myslím, že někde v tomto úseku cesty jsme měli to štěstí potkat vydru, která se doslova předváděla na kmeni na břehu. Ze Zvíkovce odjela Iva, Pěťa tam zůstala hlídat několik lodí a Horác se Srnem odjeli pro vlek. My ostatní jsme pokračovali do Roztok. Bylo horko, slunce páliło jak v létě a my jsme s Paviánem pozorovali volavky popelavé posedávající kolem řeky na špičkách stromů. Jedna se ladně snesla kousek před nás doprostřed řeky na mělčinu. Byla krásná. Potichu jsme dopluli téměř na dosah k ní, než se vznesla do výšky a zmizela v nedohlednu. Tento den jsme si sjeli jez, bohužel jediný za celou cestu. V pohodě jsme dojeli do Roztok, kde jsme se kupodivu setkali s Horácem, Srnem a Pětou a mohli jsme, někteří vlakem, někteří autem, vyrazit k domovu.

Kdo dočetl až sem, jistě pochopil, že tento můj obšírný zápis má sloužit především ke zvýšení zájmu o tak unikátní zážitek jako je vodácká výprava. Takže se těším na všechny, kdo už teď vědí, že chtějí jet na jarní vodu. Bude totiž úžasná!

Máša

Podzimní sraz

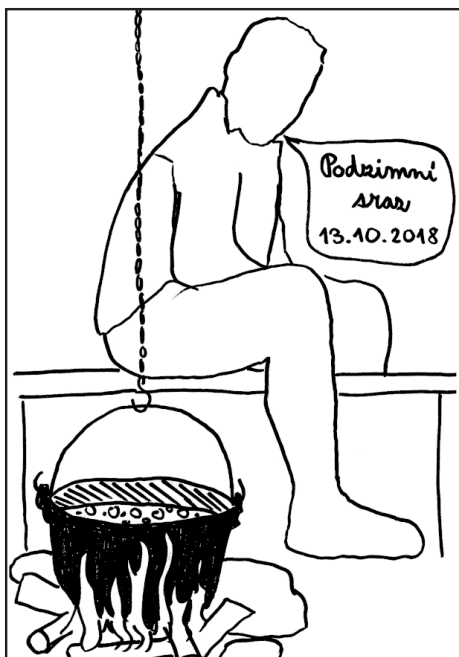
12.–14. 10. 2018

Na podzimní sraz se jelo tradičně do Kácova. Tentokrát asi skoro všichni vyrazili až v sobotu. Na místě srazu jsme se sešli včas a začali vařit.

Kamzíci uvařili (velmi samostatně) moc dobré brambory s tvarohem. Tygři dělali buřtguláš a myslím, že nejdřív trochu popletli postup, ale nakonec to docela zachránili. Oliver připravil tortillu s kuřecím masem a zeleninou (asi to mělo nějaký líbivější název, ale už si to nepamatuju). Pedro s Natem po cestě z vlaku zjistili, že zapomněli doma maso, ale podařilo se jim nějaké vykšeftovat s Oliverem a nakonec se svými hamburgery zvítězili (nad první várkou ochutnávek s nedopečeným masem přimhouřila porota oko).

Brouk s Anežkou si k večeři uvařili buřtguláš a já kuře po indicku, o dobré jídlo rozhodně nouze nebyla. Na slavnostňák se za námi přijela podívat Všetečka. V neděli jsme jako obvykle navštívili moštárnu a to byl konec gurmánských zážitků.

100nožka

Kost vyhráli Pedro a Nat se svými hamburgery

Turnaj v Bangu

19. 10. 2018

V říjnu se v klubovně sešli pistolníci z blízkého i dalekého okolí a utkali se v nejrůznějších soutěžích, zejména ve hře Bang!. Na programu večera nechyběla střelba na cíl nebo ochutnávka nealkoholické limonády značky Kolaloka.

Podzimní tábor

26.–29. 10. 2018

Pátek

Sešli jsme se v 16:40 na Knížecí. Ale autobus nám jel až 17:10. Na autobus byla poměrně velká fronta. V autobuse to byla pěkná nuda. Pak jsme vystoupili na zastávce Višňová háj. Pak jsme šli +-autobus 4 km do chalupy. Cestou jsme šli já, Vtip, Filip, Lukáš a Kuba napřed do chalupy. Cestou se od nás odpojil nejdříve Lukáš a pak i Kuba. Pak jsme si dali večeři a šli spát. Kamzíci a Tygři s Kulem do sršňového pokoje, rádcí do dolního pokoje a Skoro do druhého horního pokoje.

Sobota

V osm nás vzbudil budíček. Pak byla rozčvička a snídane a pak jsme šli na výlet. Rozdělili jsme se na dvě skupiny. Jedna skupina byla Kamzíci, Tygři, Rohlíci a rádcové. Druhá skupina byli Skoro. Cestou jsme kulili pneumatiku, ale ta pneumatika se nám zdála moc velká a těžká

a navíc jsme cestou potkali hromadu pneumatik a Brouk nám řekl, že když dostaneme tu pneumatiku do kopce k té hromadě, tak si tam můžeme vzít jakoukoli jinou pneumatiku. Pak jsme šli ještě kousek na místo, kde jsme si dali oběd. Pak jsme šli ještě kus z prudkého kopce. Cestou jsem já kácel soušky. Když jsme přišli z výletu (obě skupiny), tak se hrála hrátka na zabírání claimů. Pak jsme si ještě upekli večeři (na ohni) a šli spát.

Kaštan

Neděle

V 7:00 (8:00 starýho času) jsme vstali a ti, co chtěli jít do Příbrami do aquaparku, tak šli. V chalupě jsem zůstal jenom já, Kaštan, Stonožka, Vabuk a Tatouch. Vabuk zůstal v chalupě proto, že měl zlomený prst a my ostatní proto, že jsme nechtěli jít do aquaparku. Po chvilce Tatouch se Stonožkou odešli na Makovou horu a my jsme zůstali v chalupě. Nejdřív jsme hráli Fazole a Bang (obojí vyhrál Va-

A hned je o zábavu postaráno

buk) a pak jsme se vykopali na procházku. Počasí nebylo zrovna nejlepší (mlha a déšť), a tak jsme šli jen na krátkou procházku. Šli jsme po cestě na místo, kterému říkáme liškoviště, protože tam dříve rostly lišky. Po cestě tam tekli potůček, a tak jsme na něm stavěli hráz z jehličí. Když jsme ji pak protrhli, tak proud unášel po cestě jehličí atp.

Pak jsme šli dál (cestou jsem si nabral dřevo na vyrábění). Pak jsme šli zpět. Cestou se Vabuk zeptal, kolik je hodin, a Kaštan mu odpověděl, že 12:00. Když jsem se pak v chalupě díval na svoje hodinky, nevěřil jsem svým očím. Stálo tam 11:09. Pak se ukázalo, že Kaštanovi jsem před změnou času přerídil hodinky na špatnou stranu, takže na výletě bylo teprve 10:00.

Po obědě pak Vabuk s Kaštanem hráli šachy a já jsem šel do kůlny vyrábět meč. Později za mnou přišli Kaštan s Vabukem, a tak jsme si šli zastřílet z luků. Zanedlouho se vrátili Tatouch se Stonožkou z Makové hory. Po chvilce pak přišli i ti ostatní, co byli v aquaparku. Před večerí se hrál závod

psích spřežení. V chalupě byly poschované papírky a jeden z týmu zůstal u hracího plánu a házel kostkou. Hodit však směl, až když ten druhý přinesl papírek. Jednou za čas byla na trati přepřahací stanice, kde se museli psi přepřáhnout. To se dělalo tak, že ten z týmu, který hledal papírky, musel přinést papírek s červenou čarou. Vítězný tým dostal nejvíce zlata, které si přidal ke zlatu z předešlých dnů. Po večeri se chvíli četlo a pak mělo být jako kasino. Ještě předtím se však zvážilo zlato každého týmu a vítězný tým dostal 80 žetonů do casina, druhý tým 40 a poslední tým 20 žetonů. Za žetony se pak daly koupit třeba meruňky. Pak začalo kasino. V casinu byla ruleta, kostková ruleta, bingo a poker. Byla to zábava. Po nějaké době byl konec casina a šli jsme spát.

Pondělí

Asi všichni víte, co se dělo poslední den. Nasnídali jsme se, sbalili si batohy a pak jsme asi 2 hodiny dělali různé věci jako je fotbal atp. Já jsem vyráběl luk. Po nějaké době jsme vyrazili do Dubence na autobus.

Někteří SkoRo chtěli jet autobusem z Jelenců, ale když zjistili, že autobus z Jelenců jede až za hodinu, tak se rozhodli jít také do Dubence. Cestou jsme si povídali a cesta nám pěkně ubíhala.

Na rozcestí Pod velkou skálou jsme si dali oběd. K obědu byly chleby. U rozcestí byla hromada větví, na kterou Brouk s Vynilem lezli. Pak jsme šli z kopce a cestou jsme si kopali Broukovou lahvi. Po chvílce byla děravá, a tak jsme s ní po sobě střikali. Pak jsme potkali pásový cosi, který byl na ovládní a dělal rýhy do silnice. Pak jsme šli po větší silnici, kde rostly jabloně. O svačinu bylo tedy postaráno. Pak jsme už ale byli na zastávce, kde jsme si krátili dlouhou chvíli tím, že jsme házeli šípky do silnice a dívali jsme se, jak je auta rozjíždějí. Když jel kamion, tak šípky odvál o kus dál. Brouk (na ten kamion): „Hej co nám kradete naše šípky?“ To už ale přijel autobus a dovezl nás na Na Knížecí.

Vtip

Mučení Marina

Hráči pokeru

Podzimní tábor – rozhovor

Začínající novináři z řad Tygrů dostali za úkol udělat spolu navzájem rozhovory o některých z proběhlých akcí. Text níže je jedním z výsledků. Pro zachování autentičnosti uvádíme doslovný přepis rozhovoru.

Pavián: Podzimní tááá-bóóór. Tá-kže Vtipe. Co jste dělali na podzimním táboře?

Vtip: Mm. Hráli jsme hry, chodili jsme na výlety a někteří byli v Příbrami v aquaparku.

Pavián: Jaké bylo téma podzimního tábora?

Vtip: Zlatá horečka.

Pavián: Aha.

Vtip: Na Aljašce.

Pavián: A kde jste byli?

Vtip: Na Tatouchově chalupě v Jelencích.

Pavián: Aha. Jak se ti to tam líbilo a jaký z toho máš dojem?

Vtip: Dojem z toho mám dobrý a líbilo se mi to hodně.

Pavián: A máš nějakou konkrétní hru, kterou bys nám rád popsal nebo se ti nejvíc líbila a nebo byla nejhorší?

Vtip: Nejvíc se mi líbilo asi zabírání claimů. Museli jsme si vzít kartičku – najít nějaký místo, kde je kartička podle papírku... a tam jsme si vzali kartičku s nákejma... bo-dama. Podle toho, kolikátý jsme byli.

Pavián: Konec redakce Šupůůůů...

Družinovka Kamzíků – listopad

17. 11. 2018

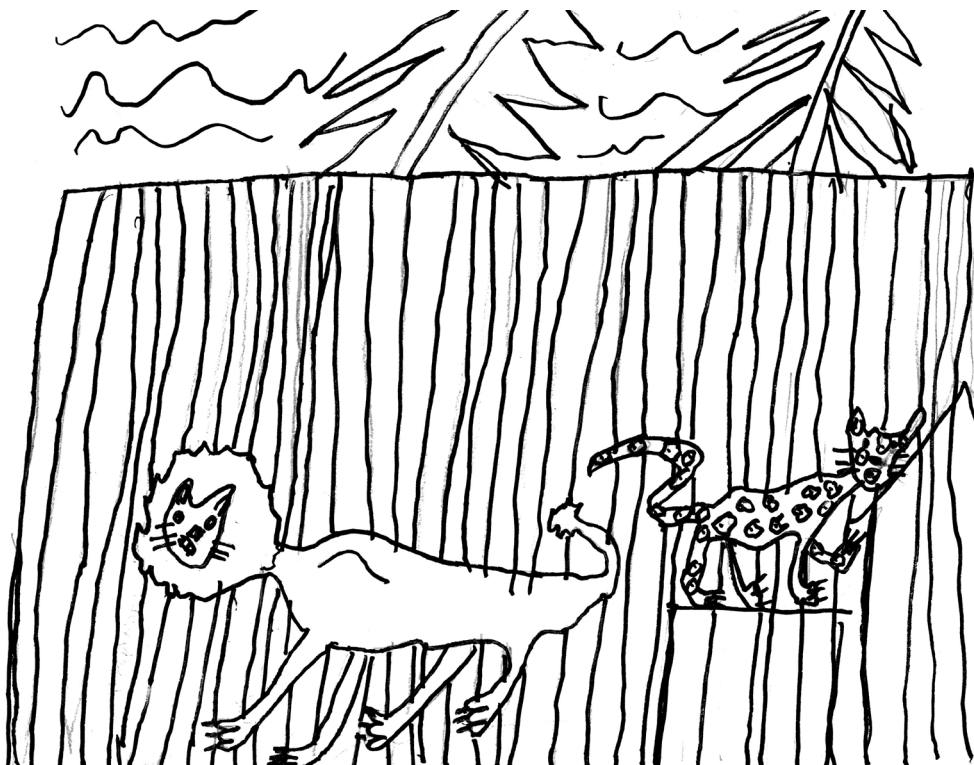
Nejdřív jsme měli jet někam k Měchenicím (výlet měl být v okolí tradičního stromkového místa, jelikož to ale nevyšlo, jeli jsme se tam podívat 2. 3. 2019 – o tom se můžete dočíst na straně 20, pozn. Klax) ale kvůli dopravním komplikacím jsme jeli do Vraného nad Vltavou.

Cestou jsme mezi sebou bojovali a mě potom Kaštan vyloučil ze svého družstva a já jsem byl odpadlík a bojoval jsem čestně za své družstvo, ale jako odpadlík. Potom jsme šli k Vltavě a naobědvali se. Byli jsme také v malé zoo, byl tam lev, který pořád pobíhal. A pak jsme šli do Zbraslavi a odtud jsme jeli vlakem zpět do Prahy.

Filip

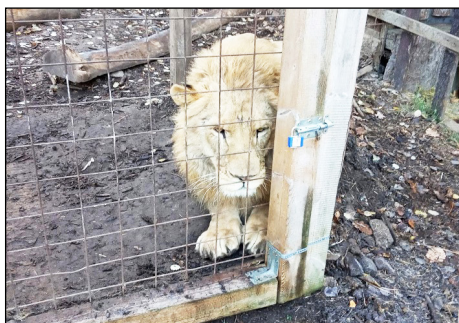
Čepi, Tonda, Kaštan a Filip

Tonda

Opravdu tudy?

Cestou jsme potkali několik šelem

Družinovka Tygrů – listopad

17.–18. 11. 2018

Začínající novináři z řad Tygrů dostali za úkol udělat spolu navzájem rozhovory o některých z proběhlých akcí. Text níže je jedním z výsledků. Pro zachování autentičnosti uvádíme doslovný přepis rozhovoru.

Pavián: Rrrr-redácké šupůůů. Druůžinovka tygrááát. V klubóóóvně. Tá-kže Vtip. Co jste vlastně dělali první den?

Vtip: Byli jsme v klubovně a uklízeli jsme a vařili jsme oběd, pak jsme jedli oběd a pak jsme byli v muzeu na Národní třídě. V muzeu lega.

Pavián: Em... Co jste dělali večer?

Vtip: Pouštěli jsme si film. Myslim, že se to jmenovalo nějak jako Madagaskar 3 nebo tak ňák.

Pavián: Aha. No a... A co jste dělali druhý den?

Vtip: Byli jsme na Kampě a těch končinách lovit klíčky z Vltavy a pak s nima odemýkat zámky.

Pavián: A jo vlastně.

Vtip: A pak jsme byli na Petříně.

Pavián: No a jaký z toho máš celkový dojem?

Vtip: Že se to extra povedlo.

Guláš Mikuláš

8. 12. 2018

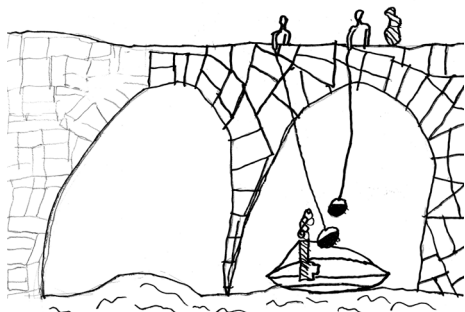
Báseň o Guláši Mikuláši

Sešli jsme se na Guláši,
furt děkovali Mikuláši.
Hru jsme sice prohráli,
zato Nicka Cartera poznali.
Už jenom Kampa, Říční a Újezd,
k vítězství bude volný průjezd.
Agátu jsme zneškodnili,
zahradníka zastavili,
na Vltavu vypluli,
pod Karlákem podpluli,
kotlíky létaly, guláše padaly.
Pak jsme se rozešli,
do tepla utekli,
už jenom vzpomínat na staré časy.

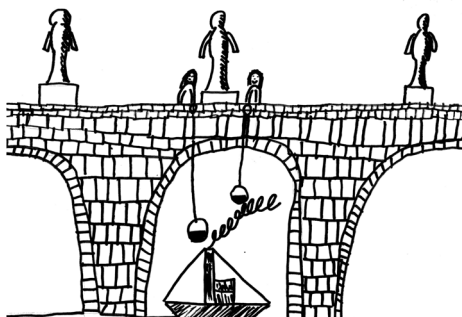
Marino

Pepa

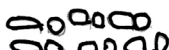

Jáchym

Ondra

NO: JAK NATO. NEJVÍC SE MI LÍBLA JAK JDE PLULI GULÁŠ MIKULÁŠ
EXPRES. NEJOKIJ SE NAMĚ VTLIL GULÁŠ A OLIVER SEMI SMÁL.
ALE PAK TO SCHYTL ZA KRK I ON: KARMA JE ZDARMA :)

Jáchym

Zimní tábor – Kašperské Hory

26. 12. 2018 – 1. 1. 2019

Letošní zimák jsme strávili ve složení Kule, Tatouch, Stonožka, Maďal, Horác a Máša v Kašperských Horách, kde nám zajistila útočiště Stonožka v nádherné chalupě svého příbuzenstva.

Sněhu bylo pomálu, nicméně jsme zvládli několik pěších i běžkařských výletů. Běžky jsme byli 2x na Modravě, pěšky jsme obhlédli hrad Kašperk, setkali se v Prášilech s Alfonsem a jeho rodinkou a podívali se k jezeru Laka, prošli se kolem Vydry a navštívili nedalekou polorozpadlou továrnu, kde Maďal ukořistil nějaké historické důležitosti.

Panoval jako obvykle jídlomor a měli jsme se výborně.

Máša

Kašperské Hory

Chalupa, ve které jsme bydleli

Družinovka Kamzíků do Hornopožárských lesů

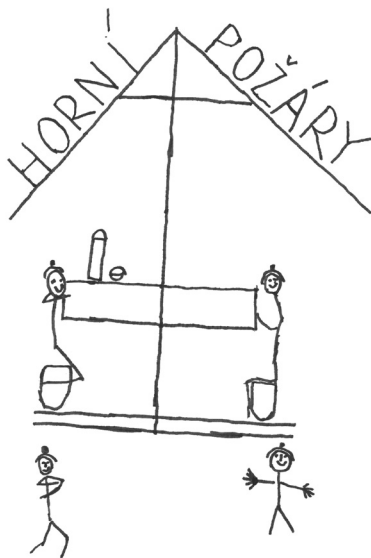
12. 1. 2019

Sešli jsme se v 9:00 na Budějovické. A odjeli autobusem do Hornopožárských lesů. Když jsme vylezli z autobusu, tak nás překvapilo, že všude okolo je patnáct centimetrů sněhu.

Šli jsme ještě kus po silnici a pak jsme odešli na lesní cestu, kde jsme se začali koulovat. Byly se dvě armády, jedna z nich jsem byl já, Ondra a Pepík a druhá Čepík, Jáchym, Pepa a Toník.

Pak jsme šli a došli jsme k přístřešku, kde nás napadlo ubalit co největší kouli, abychom se ubránili před útoky Čepíka, Jáchyma, Pepy a Toníka.

Pak jsme šli dál a cestou jsme balili koule a rozprskávali jsme je doprostřed cesty. Pak jsme došli na místo, kde jsme zastavili a dali si oběd.

Ondra

Pak jsme šli dál a házeli jsme koule a dívali se, jak je auta rozjíždějí. Pak jsme odbočili do lesa, kde nám překřížil cestu potok (přes který vedl most) a nás napadlo přes ten potok postavit přehradu (samo-zřejmě že ze sněhu). Tak jsme začali balit koule a zadupávat je do potoka. Pak jsme tu přehradu protrhli.

Pak jsme šli po cestě a uviděli jsme nějaké random týpky, kteří tam stavěli sněhuláky. Po chvíli chůze jsme došli k přístřešku, kde jsme si dali svačinu a pak Jáchym vyvolal novou koulovačku.

Pak jsme sešli z kopce na vlakovou zastávku odkud nám měl jet vlak. Já jsem házel sníh na koleje a Vinyl mi za to zamačkal obličej do sněhu. Pak jsme nastoupili do vlaku a odjeli do Vršovic, kde jsme u dělali kolečko a rozloučili se.

Kaštan

Toník

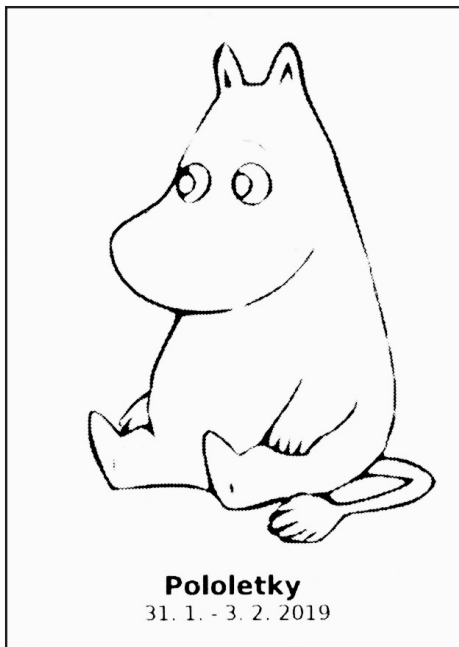
Kaštan, Čepi, Jáchym

Pololetní výprava Desná

31. 1. – 3. 2. 2019

Čtvrtek

Odpoledne jsme se sešli na Černém Mostě. Autobusem jsme jeli do Desné. V autobuse jsme si povídali. Já, Kaštan, Stonožka a Maďal jsme vystoupili o zastávku dříve než ostatní, protože jsme měli pásy a mohli jsme jít zkratkou. Nejdříve jsme šli kus cesty pěšky a u poslední lampy jsme se přezuli do běžkových bot. Maďal si tam málem zapomněl normální boty. Pak jsme šli ještě kousíček pěšky a potom jsme si nandali běžky a šli jsme do prudkého kopce. S pásama to však šlo jako po másle. Za chvíli jsme došli na místo, kde už to nebylo do kopce, a tak se tam už šlo hezky. Okolo krásných ledopádů jsme došli do chalupy. Asi hodinu po nás přišli ostatní, od kterých jsme se dozvěděli, že Lukáš zapomněl batoh v autobuse a že Klaxon pro něj jede. Pak jsem usnul.

Pololetky
31. 1. - 3. 2. 2019

Zřejmě reakce na vyhlášení dalšího kola sušenek

Pátek

V 9:20 jsme vyrazili z chalupy. Šli jsme k Souši, kde jsme si odpočinuli. Pak jsme šli dál k místu, kde si někteří z nás dali oběd. Tam jsem s Kaštanem shazoval sních ze stromů. Pak jsme šli na Knajpu, kde jsme se rozdělili. Kaštan, Pavián a Lukáš šli s Kulem a já jsem jel s Pupkem na Kristiánov. Nejdříve jsme jeli z kopce, pak do kopce a pak z dlouhého kopce na Kristiánov. U Kristiánova jsme šli zase do dlouhého kopce. V půlce cesty jsme odbočili do zkratky, protože hlavní cesta vedla okolo. Po chvíli jsme se opět napojili na hlavní cestu. Po ní jsme došli na Knajpu, kde jsme se potkali s Kulem a ostatními. Pak jsem já s Pupkem jel delší cestou zpět a ostatní jeli zpět stejnou cestou. My jsme dojeli ke Kúrovcí a odtamtud zpět k Souši a od Souše zpět do chalupy. K večeri byl kuskus a pak se šlo do horní chalupy. Předtím ještě přijel Horác s Tatouchem a s Petrou. Pak jsme šli spát.

Sobota

Dnes si někteří z nás zůstali hrát před chalupou. Pavián jel s Horácem na běžky, Maďal, Stonožka, Petra a Tatouch jeli taky na běžky, Vabuk s Teem šli na sjezdovky a my ostatní jsme zůstali před chalupou. Někteří z nás šli do nedaleké zříceniny domu hrát hry. Hráli jsme pikolu, babu a pak jsme skákali z výšky do sněhu. Za chvíli jsme byli mokří, ale to nám až tak moc nevadilo. Pak jsme šli zpět k chalupě skákat z jiné stříšky do sněhu, koulovat se atd. Kule a pár dalších začali stavět iglů pod chalupou. Proč pod chalupou? protože tam Pepovi zavalila lavina hůlku a oni se ji snažili vykrajováním cihel najít. Já, Kaštan, Tonda a Lukáš jsme začali dělat bludiště pro eskymáckou honičku. Pak jsme pomáhali najít Kulemu tu hůlku, ale stejně se to nepovedlo. Hůlka tam pravděpodobně je dodnes. Po nějaké době přišli ostatní z běžek. Za nějakou dobu byla večere a pak se šlo do

herny, kde jsme skládali zprávu na „mumínkách“. Předtím se totiž daly po chalupě hledat kartičky s mumínky. Na každé bylo písmeno a číslo a my jsme je měli seřadit, aby z toho vyšla zpráva, kde je poklad. Já jsem skládal zprávu s Lukášem, Kaštanem a s Paviánem. Poklad našel druhý tým a byly to tři tabulky čokolády. Pak jsme šli spát.

Neděle

Sbalili jsme se a po nějaké době jsme vyrazili pěšky na vlak. Petra, Pupek, Kule, Maďal a Stonožka jeli na běžkách do Harrachova. Nám vzal lyže Horác. Šli jsme k Souši a pak údolím Černé Desné do Desné. V údolí bylo spousta krásných vodopádů a ledopádů. Po nějaké době jsme došli na nádraží (spíš zastávku) a tam jsme počkali na vlak. Koleje byly tak zapadané, že skoro nebyly vidět. To už ale přijel náš vlak a ten nás odvezl do Tanvaldu a odtamtud rychlík do Prahy. *Vtip*

Krvežiznivě obchodování s částí tajenky

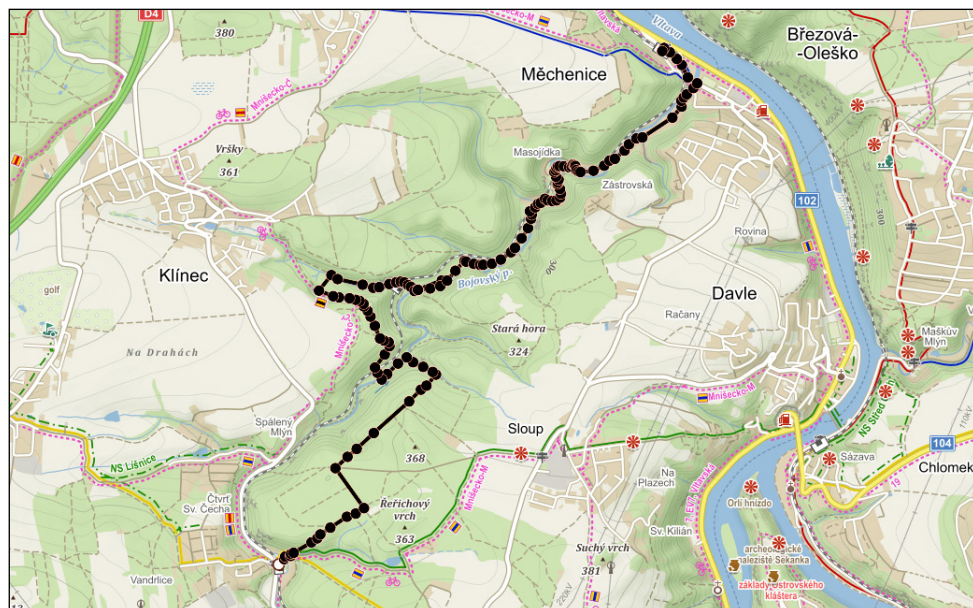
Družinová výprava Kamzíků do Bojova

2. 3. 2019

Sraz jsme si dali na vršovickém nádraží. Společně s námi do Bojova jeli i Tatcha a Tygři. Když jsme dojeli na místo, šli Tygři ještě kousek s námi, pak se ale odtrhli *(ve skutečnosti jsme vystoupili z vlaku o zastávku dřív než oni, pozn. Klax)*. Tak jsme šli po lesních cestičkách, udělali jsme první pře-

stávku, kde jsme opékali burty. Potom jsme šli neoznačenými cestami i tunelem, přeska-kovali řeku i šli jeskyní. Potom byla druhá přestávka u pramene, který se Vinyl snažil ucpat. Potom jsme šli blátivými cestami, opět přeskačovali řeku. Došli jsme do města, kde jsme šli na vlak, který nás odvezl do Ršovic, kde na nás čekali rodiče.

Toník

Trasa výpravy

Družinovka Tygrů – březen

2. 3. 2019

Začínající novináři z řad Tygrů dostali za úkol udělat spolu navzájem rozhovory o některých z proběhlých akcí. Text níže je jedním z výsledků. Pro zachování autentičnosti uvádíme doslovný přepis rozhovoru. Účastníci: Už a Pavián.

Lukáš: Odkud kam jste šli?

Už: Šli jsme... z... Nový Hřiště nebo Malý Hřiště... *(Malá Hraštica, pozn. red.)* do... eh... nějaký vesničky u Řevnic.

Lukáš: Kolik kilometrů jste ušli?

Už: Přibližně 25 kilometrů.

Vtip: Jaký bylo počasí?

Už: No, chvílema přšelo, bylo tak jako sychravo. A... nebylo úplně nejhezčejc.

Vtip: Jak jste si to užili?

Už: Užili jsme si to dost. Hlavně asi paury na jídlo.

Otvírání studánek

23. 3. 2019

V 9:10 jsme odjeli vlakem do Senohrab. Tatouch vystoupil už v Mnichovicích a Skokani (Pedro, Šíma, Nat), Rosnička (Mrkev) a Týgr (Marino) v Mirošovicích.

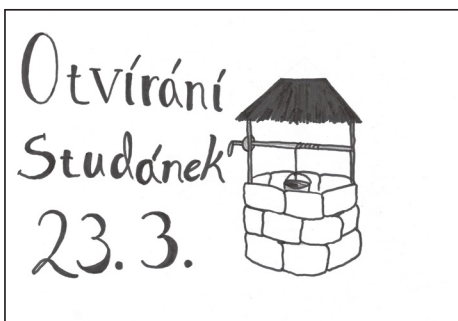
Petra

Dvakrát jsme se za cestu stihli ztratit a dát si 15 minutovou pauzu na jídlo a stejně jsme byli na hradě dřív než Kule a spol. Tématem bylo po dlouhou dobu ovoce do škol a poté se změnilo na téma nejvíce bezbolestné sebevraždy. Přišli jsme na to, že skočit z mrakodrapu je nejlepší způsob bezbolestné sebevraždy.

Autor neznámý

Nat s Marinem šli vzadu a já (Šimon), Mrkev a Pedro jsme šli vepředu. Setkali jsme se na Hlásce.

Šimon

Právě jdeme od místa, kde jsme házeli Morany, a nějaká jistá „chalupářka“ se nás otázala, kam jdeme, protože nám tam nevede značka. A Vinyl na ní, že si jdeme napustit vodu a ona, že prý to je jen pro chalupáře, a pak, že nás můžou prý i zatknout policajti za to, že to určitě zakalíme a že prý to je pouze pro chalupáře a velice záživně nás napadla.

Mrkev

SkoRo odpočívající na Hlásce

Sešli jsme se na Vršovcích již v 8:58 a vyrazili vlakem do Senohrab. Skokani s Marinem vystoupili v Mirošovicích u Prahy, zatímco já s Kulem, Petrou a Kamzíky vystoupili až v Senohrabech a vydali se směrem na zříceninu hradu Hláška. Cestou jsme si zpříjemňovali různými aktivitami jako například zpravování rozbitého mlýnku v potoce a hraní škatulat. Cestou na zříceninu jsme našli v potoce tenisák, kterým jsme si celý den zlepšovali náladu. Když jsme dorazili na Hlášku, tak už tam na nás čekali Skokani s Marinem, takže nám už zbývalo jenom počkat, až přijde Tatouch, abychom se mohli vypravit na další cestu. Když přišel Tatouch, tak jsme odešli kousek proti proudu Sázavy, kde jsme si dali vysloužený oběd. Po obědě někteří z nás utopili Moranu a mohli jsme se vydat na další cestu (mně bohužel neprošel návrh utopit místo Morany Tomáše, takže jsem byl tenhle rok bez Morany). Po obědě jsme si naplnili lahve vodou z místní studánky a vydali se na nádraží. Vlak měl sice asi 10 minut zpoždění, ale naštěstí nás všechny v pořádku odvezl zpátky do Prahy.

Vinyl

Vinyl loví tenisák

Vstupní brána zříceniny hradu Hláška

Rozhovor s účastníky

Zápis je doplněn krátkým rozhovorem, vedeným našimi začínajícími novináři z řad Tygrů. Uvádíme doslovný přepis rozhovoru.

Už: Takže Marino, co jste tam tak dělali?

Marino: No... jako chodili jsme tam různě... v přírodě... bylo to tam docela fajn. Eh...byli jsme u studánky... neboli u potoka. A... dělali jsme Moranu. A jeli jsme domů.

Už: Lukáši, co tě tam nejvíc bavilo?

Lukáš: Asi... když jsme byli na zřícenině hradu.

Vtip: Jaký byly Morany?

Marino: No, byly velice originální.

Vtip: Do jaký řeky jste je házeli?

Lukáš: Myslim, že do Sázavy.

Petra: Ještě něco?

Marino: Jo, já mam dodatek! Když jsme hledali tu studánku, tak jsme nevěděli vůbec přesně, kde je. A najednou tam z chaty vyšla... nebo my jsme se zeptali... náká paní tam byla na zahrádce u chaloupky. A ona... my jsme se ptali, jestli tady není někde poblíž studánka, a ona říkala, že jako... že tam je nějaká vyschlá... ale i kdyby byla, tak že tam prostě nemůžeme jít jo, že prostě to je vyhrazený pro chalupáře, a že kdybychom tam prostě šli, a něk tam pili, tak že bychom tu vodu úplně znehodnotili.

Petra: A stejně jste tam šli?

Marino: A stejně jsme tam šli.

Družinovka Tygrů – Petráška

5.–7. 4. 2019

Pátek

*Z Černého Mostu vyrazili jsme,
2,5 hodiny seděli jsme.
Ve Špindlu v sedm jsme byli,
ale chvíli trvalo, než jsme se hnuli.
Po sjezdovce konečně se táhnem,
doufám, že nebudem tam až s ránem.
Restaurace už je vidět,
sundat pásy, rychle běžet.
Z kopce dolů rychle svištím,
na Petrášku hladý šílím.
Večeři už si dáváme,
únavou však padáme.*

Pavián

Sobota

K snídani jsme měli porridge. Poté jsme si namazali chleby a vyrazili jsme na výlet. Šli jsme k bufetu a pak směrem k Výrovce. Pak jsme šli ke kapličky tj. k památníku obětem hor na Luční hoře. Pak jsme sjeli k Luční boudě a tam jsme si v předsíni dali chleby. Stonožka tam šla shánět droždí do vánočky. Sehnala ho. Pak jsme šli směrem na Špindlerovku. Šli jsme k Slunečnímu kameni (*Slonecznik*, pozn. red.) a poté dál. Začalo pršet. Pak jsme se otočili a šli jsme po jiné cestě zpět k Luční boudě. Pak jsme šli zpět stejnou cestou. Pavián, Kotul, Už a Kule si ještě kupovali na Klínovce borůvkový knedlík. Pak

Slonecznik

Vtip se svým úlovkem – zlomenou hůlkou

Už tam budem?

už jsme ale dojeli zpět na Petrášku. Maďal šel ještě lyžovat na vlek u Klínovky. Před večerí byla sauna. Bylo v ní hrozné horko. Zhruba 130° Celsia. K večerí bylo miláno. Poté jsme na Kulecí telefon na nahrávač nahrávali zápisy z různých akcí. Jeden se vždy ptal druhého na různé otázky. Pak jsme šli spát.

Vtip

Neděle

Po úklidu jsme vyrazili směr Vrchlabí. Někde u Šestidomí zmizel sníh z cesty. Někteří to ještě chvíli zkoušeli různě po stranách asfaltky, což, uvažíme-li prudkost kopce a skutečnost, že bylo nemožné brzdít, pokud si člověk nechtěl z lyží nadělat kameňáčky, bylo velmi dobrodružné. Po chvíli to ale i dobrodruzi vzdali. Za krásného sluníčka jsme zdárně došli do Vrchlabí, kde jsme tak akorát stihli vlak do Prahy.

Petra

Velikonoční put'ák – Česká Kanada

18.–22. 4. 2019

Pátek

Když jsme vstali a sbalili si věci, šli jsme dál. Přešli jsme silnici a viděli první bunkr. Po tom, co jsme si ho dostatečně prohlídli, jsme šli dál k dalšímu bunkru. Takhle jsme obešli asi 3 další bunkry, každý zarostlejší než ten předchozí. Pak jsme došli k rybníku. Asi 500 m od prvního rybníku na „přehradě“ jsme se rozhodli, že se vykoupeme. Plaval jsem já (Šimon), Kule, Oliver a Vinyl. Když jsme se vykoukali, šli jsme dál. Šli jsme až ke staré vesnici (zapomněl jsem, jak se jmenuje). Tam jsme se naobědvali, hráli jsme trojnohu a šli dál.

Šli jsme lesem, když najednou kolem nás prošla paní, která se ptala, jestli jsme neviděli její prase (což jsme neviděli). Poté jsme

vyšli z lesa a přišli jsme ke studánce, kde jsme si nabrali vodu. Šli jsme ke „skalnímu městu“ (tak tomu říkal Kule). Bylo to jen dřevěné lešení u skály. Dál jsme přešli louku a šli podél Grasselovy stezky. Došli jsme až k silnici, kde jsme zjistili, že jsme ztratili Rosničky. Potom jsme šli podél silnice do vesnice. Z té jsme šli k rybníku, který jsme obešli a na straně jsme se utábořili. Udělali jsme si rýži s masem, zahráli si městečko Palermo a šli spát.

Šimon

Neděle

Po promrzlé noci jsme teplé sluneční paprsky vřele uvítali. Následovala – jen u některých – ranní hygiena a příprava snídaně. Náš přebytek porridge Kule nejmenovaným způsobem hravě vyřešil a my se k tomu už nevraceli.

Oblíbená trojnožka

Vydali jsme se odpočatí dál. Míjeli jsme krásné rybníčky, ve kterých se dobrovolníci osvěžili, odpočívali ve stínu a obdivovali přírodu kolem.

Tím, že nebylo kam spěchat, už kolem poledne naše batohy opět ležely na zemi a chystal se oběd. Slunce začínalo opravdu pálit, a tak se počet koupajících zvýšil.

Nevynechali jsme ani trojnohu. Nakonec jsme usoudili, že je čas jít dál, když už je to tedy puťák! Ti, kteří chtěli jít následující den koledovat, po cestě poničili vrbu a dali se do pletení.

Následná zdlouhavá cesta po asfaltu nás zavedla k pramínku čisté vody a ke skalám jménem Chleba. Název nebyl až tak od věci, poněvadž podoba tam opravdu byla. Teď už zbývalo jen najít hezké místo na spaní, což nám dnes nedělalo žádný problém, a uvařit sejráno. A pak už jen do spacáku!

Věšák

Zulu: „Ta rýže je nějak málo slaná,“
(dosoluje rýži)

Zulu a Vanda: „No teď je to zas moc slaná.“

Šimon: „Vy jste neschopný absorbovat sůl!“

Vinyl: „Šimone, mluv česky prosím tě.“

Šimon: „Jste neschopný.“

Vanda

Zvednout to jde, shodit ne...

Kam to bude?

Vanda

Oliver

Na této zastávce úzkokolejky mizí (podle některých zdrojů se naopak poprvé objevují) stopy Járy Cimrmana

Velikonoční puťák – komiks

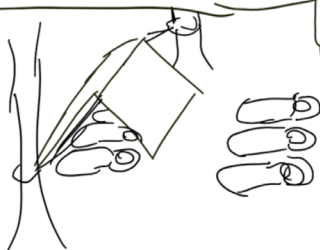
Přijeli jsme autobusem do Slavonic

Slavonice jsou moc hezké město

Po návštěvě města jsme se vydali hledat místo na spaní

Utábořili jsme se a šli spát

Ráno jsme se vydali na cestu celkem brzy

Podél cesty bylo spousty bunkrů, které všem dělaly radost

Utábořili jsme se u velkého rybníka

Další den jsme cestou potkali Mášu, Horáce a Tatoucha. Cesta vedla podél nádherné rozhledny, jenž všem udělala radost

Spali jsme na tábořišti nějakého oddílu a večer se k nám ještě přidal Věšák

Další den jsme cestou potkali kamen připomínající chléb

Přespali jsme v lese kde nešly stavět stany, a tak se každý uvelebil, jak se mu zlíbilo

Poslední den jsme se svezli úzkokolejkou na vlak do Prahy

Ze starých kronik

Není tomu tak dávno, kdy mívala každá družina svoji kroniku. Do té se zapisovaly zápisy z akcí, mnohdy s bohatými ilustracemi, vlepými fotkami apod. Rozhodli jsme se občas uvést do ŠUPu krátký úryvek z těchto kdy-si důležitých a opečovávaných knih a vzdát tak hold tehdejším autorům, jakožto i umožnit pamětníkům zavzpomínat na staré dobré časy a přiblížit mladším ročníkům, jak tehdy vypadal oddílový život. (Kolik se toho změnilo, posuďte sami.)

Kronika Delfínů Otvírání studánek březen 1993

S Kulem (toho roku 34letým, pozn. red.), Emilem, Mášou (toho roku 25letou, pozn. red.), Chechtou, Dikobrazem,

Alfonsem (toho roku 14letým, pozn. red.), Kongem, Strachem a mnou (později i Tatouchem). Nevím, jestli někdo znáte nádraží Vršovice, ale výše zmínění určitě, protože jsme se tam měli sejít a vystát si ve frontě dlouhé jako Lovosice jízdenku do vlaku. Kromě Tatoucha, který si přistoupil ve vesnici nezakreslené ani ve speciálkách (mapy).

Když se dvoupatráček zastavil ve Staré Huti, měli všichni zúčastnění poplach, který nebyl planý, protože tam začala naše pouť s cílem otevřít studánku. Z nádraží, pokud se tak dá nazvat železniční přejezd, jsme odešli po červené značce, která vedla okolo samoobsluhy, kterou někteří neopomněli navštívit, někteří zase podepisovali petici nejspíš místních ochranářů. Po dvou až třech kilometrech cesty se Kule zastavil na louce, kde se pásli koze, a kterého Kule (asi vypla-

Strach hází netopýře smrtkou do vody

šil, pozn. red.) svým špatným zvykem a to focením. Tam se Tatouch uvolil k tomu, že připraví hru. Mezitím jsme tam pojedli a dělali všelijaké nepřístojnosti, např. jsme se šli s Kulem a Alfonsem včetně mě vykoupat (jen my tři). Když jsme se vrátili od studené Kocáby na prosluněnou louku, na kteréžto jsme oschli a dooblíkli se, začala hra. To spočívalo v tom, že každý měl najít 10 a více (12) nesmyslných čísel. Tato hra trvala asi 15 minut, potom bylo vyhodnocení, ve kterém nikdo nezvítězil ani neprohrál (Kule našel 14 kódů!). Po ohlášení výsledků začali všichni snášet různé druhy travin na zhotovení Smrtky. Alfons, Máša a Tatouch udělali vlastní Smrtku, já se Strachem netopýří a Kule s Dikobrazem a Kongem nejhezčí. Ostatní byli líní a nic nedělali.

Potom po ohodnocení jednotlivých snopů, které byly odneseny na lávku, která neoplývala pevností a fošnami, kde je Kongo zapálil v pořadí 1, 2 (naše, největší a nejdéle a nejvíc hořící), 3... Máša a Tatouch své morany nezapálili. Po zhasnutí a odplutí poslední morany všichni odešli od lávky po červené značce dál ke studánce. Cesta byla strastiplná: přes mokřa-

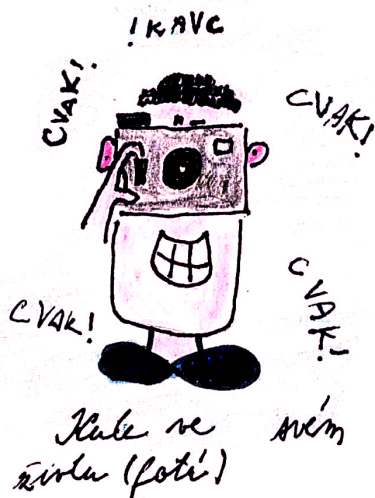

dy, kde každý alespoň jednou šlápl vedle suchého překlenutí, do toho hnusného (v originále podtrženo dvakrát, pečlivě podle pravítka, pozn. red.) bahna porostlého suchými travinami. Dále na nás čekalo další překvapení a to bylo zjištění, že nikdo nemá hrneček na studánku. Proto Emil a Alfons vyprázdnili své nádoby na čaj a vypláchli je v potoce, který se nám zdál jako tekoucí ze skládky. A potom nadešel ten slavný okamžik: Kule otevřel dvířka, vzal čturu Alfonsovu a nabral vodu do této pomačkané, hliníkové a zelené nádoby, napil se a nechal ji kolovat.

Potom se všichni vydali do Mokřých Vrat přičemž nás před studánkou červená značka opustila. Po ujití několika kilometrů jsme přešli po kládě (poleně) přes Kocábu, jejíž koryto jsme nadále sledovali. Po ujití 500 m (cca) našel Kule příhodné místo pro (zimní) koupel. Ten se potom se mnou, Strachem, Kongem a Alfonsem na tom místě vykoupal. Mám ještě rýmu. Kule má možná taky rýmu. Potom po vykoupaní jsme se oblékli a pohodlně došli do Mokřých Vrat. Odtud jel vlak na Smíchovské nádraží a tam všichni odjeli na Karlovo náměstí a z něj se každý vydal jinou tramvají domů.

Snídek

(jinak také Prskavec, pozn. red.)

PARLEZ-VOUS FRANÇAIS ?

Programátor? To je dobrý. A tvoje máma?

No... Ta je překladatelka. Z francouzštiny.

To je krásá. Francouzština je nádherná!

Ty, kocoure, tvoje máma je fakt překladatelka z francouzštiny?

No, to jsem si tak trochu vymyslel...

Ve skutečnosti je učerň.

Ale to je skoro fuk, ne? Nikomu jsem neblížil.

Následující týden na schůzce pýdarek...

Ty Jelenovy šifry jsou teda brutální!

To teda.

A tady ten dlouhý text je v cizí řeči!

To je francouzsky.

A umíte někdo Francouzsky?

Ne.

Počkejte holky! Kocour říkal, že jeho maminka překládá z francouzštiny!

No paráda! Jde se za Kocourem!

Co to tam pořád děláš bratříku?

Ale nic mamí.

Poučení:

Nevymýšlej si - mohli by ti věřit.

(A není to správně.)

V září a říjnu probíhaly práce na opravách klubovny. Jen v září bylo odpracováno 123 hodin. V ideálním případě, kdy by ruku k dílu přiložili všichni aktivní členové oddílu, by každý pracoval 3 h. Bohužel svět není ideální. ■■■ V září šli SkoRo během jednodenního výletu prozkoumat podzemí v okolí Srbska. Do hlavního systému štol se však bohužel (nebo naštěstí) nedostali. ■■■ Největším problémem podzemní vody bylo najít sjízdnou řeku. Volba padla nakonec na Berouнку. ■■■ Na říjnovém kecu, který vyšel na Noc vědců, účastníci pozorovali faraónovy hady, vyráběli sloní pastu nebo rozněčeli diodu pomocí ovoce. ■■■ Na orientáku Škadoku, který se odehrál na kopci u Ondřejovské hvězdárny, všichni +/- potvrdili své pozice. ■■■ Podzimní sraz byl tradičně u Kácova. Kost si domů odvezli Pedro s Natem. ■■■ To se budu muset zamyslet," odpověděl jeden z vítězů na o dva měsíce později položený dotaz, s čím že to tedy kuchařskou soutěž vyhráli. ■■■ Klaxonova nová družinka se začala scházet pravidelně a dostala jméno Kamzíci. ■■■ V říjnu se klubovna na jeden večer proměnila v saloon, ve kterém pistolníci změřili své síly při hře Bang, popíjeje u toho nabízenou nealkoholickou kořalku značky Kotaloka a spol. „Dneska jsem se poprvý v životě hrozně opil," prohlásil na konci akce jeden z nejmladších účastníků. Nezbyvá než doufat, že také naposled. ■■■ 16. 9. a 20. 10. po dlouhém plánování neproběhla oprava lodí. ■■■ Pražskou 100 absolvovali jako poslední vytrvalí Robin s Martinem po trase Milevsko-Praha. 28 hodin na trati byl údajně čas o několik hodin kratší, než loni. ■■■ V klubovně bylo nainstalováno nové záchodové prkénko. Kromě toho byly provedeny některé další změny, například položení nové dřevěné podlahy v menší místnosti. Při likvidaci původního koberce byl nalezen balíček chechtáků se vzkazem „To jsem sem schoval já. Bylo zrovna

po měnové reformě a byly by mi už k ničemu. Vrápenec." ■■■ Tonka vrátila stan. ■■■ V Jelencích bylo objeveno zlato, a tak jsme se tam vypravili na podzimní tábor. Bylo poněkud deštivo. ■■■ Na listopadové družinovce objevili Kamzíci novou zoo u vesnice Zvole. Tygři mezitím lovili klíčky z Vltavy a ukřídli v klubovně. ■■■ „Na bodový škále bych to hodnotil tak pět bodů z deseti," komentoval letošní pavbu na Guláší Mikuláš jeden z účastníků. „Protože jsem musel pádlovat a byl tam zmatek," dodal. ■■■ Stromek proběhl nedaleko Hvízdince u Řevnic. „Chutnala mi teda hlavně ta klobáska... jo a ještě dva pářečky," odpověděl jeden z účastníků na Paviánovu otázku „Jaký máš celkový dojem ze Stromku a jak moc ti to chutnalo?" Nutno dodat, že kromě uzenin se jedlo i tradiční cukroví. ■■■ Na zimní tábor jsme se uchýlili do Kašperských hor. Věkový průměr účastníků byl místy vyšší než sněhová pokrývka, to nám ale nezabránilo v podniknutí několika pěkných výletů. ■■■ 19. 1. proběhla velká mezioddílová akce s názvem Vyzvědači. Hra byla dle výpovědi svědků hlavně o běhání. ■■■ Na lednovém zeměpisném kecu se skákalo z letadla, jehož zvuk simuloval Brouk vysavačem. ■■■ „Sníh byl dost mokřej, bavil mě hodně a bylo ho tam tak metr," okomentoval jeden z účastníků kvalitu sněhu na Polestkách v Desné. ■■■ Protože napršelo mnoho vody, museli jsme na družinovce Kamzíků v březnu mnohokrát přeskakovat řeku. ■■■ „Byla intenzivně zajímavá a nedá se říct, že by se mi líbila, ale ani nelíbila, bylo to takové neutrální a nemám z toho bližší zážitky," odpověděl Pavián na Užovu otázku „Jak se ti líbila cesta k vlaku?" položenou 18 hodin před tím, než cesta k vlaku na dubnové družinovce výpravě Tygrů na Petrášku proběhla. ■■■ Na putovní Velikonoce se letos jelo do Kanady (Česke). Počasí přálo koupelím. ■■■ Za cílovou lokalitu plánovaného putáku do Černé Hory byl zvolen Fagaraš.

